

David Duchovny

Bucky F*cking Dent

Traducere din limba engleză
și note de Alexandra Fusoi

POLIROM
2016

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

David Duchovny, *Bucky F*cking Dent*

Copyright © 2016 by King Baby, Inc.

Published by arrangement with Farrar, Straus and Giroux, LLC, New York

All rights reserved

© 2016 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © iStockphoto.com/jonathansloane

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, Bdul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,

sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

DUCHOVNY, DAVID

Bucky F*cking Dent / David Duchovny; trad. din lb. engleză și note de Alexandra Fusoi. – Iași: Polirom, 2016

ISBN print: 978-973-46-6378-1

ISBN eBook: 978-973-46-6432-0

ISBN PDF: 978-973-46-6433-7

I. Fusoi, Alexandra (trad.)

821.111(73)-31 – 135.1

Printed in ROMANIA

Ted constată că se trezise mai devreme decât la el acasă și că era deja în picioare de câteva ore când se sculă Marty.

— Voiam să te odihnești, zise el.

Marty făcu un întreg spectacol, adulmecând aerul.

— Ai grija la Ginsberg.

Ted arăta spre carnețelul pe care-l salvase din flăcări.

— Îți citesc romanul, tată. E destul de bun.

Marty scuipă:

— Ar fi trebuit să lași rahatul ăla să ardă.

Tuși și păru cuprins de durere.

— Nenorocările de Sox au pierdut.

— Ai încercat vreodată să-l publici?

— Dacă scrii romane de căcat nu poți hrăni gurile flămânde.

— Doar nu trebuia să renunți la serviciu. Ai scris noaptea?

— Ted, vrei, te rog, să-l arunci?

— Are bucați foarte bine scrise.

— Uneori, când te caci, admiră căcatul o clipă înainte să tragi apa, corect?

— Dacă zici tu.

— Bine, deci acum, că am avut momentul nostru de admirare, să tragem apa.

— Nu.

Marty tuși mai tare.

— La dracu' cu Sox și la dracu' și cu tine! Mă duc înapoi în pat.

Marty se culcă la loc. Ted își făcu un sendviș și niște cafea și se așeză să mai citească din *Omul Doublemint*. În carte apărea o

fiică, dar nici un fiu, și, deși știa că e ficțiune, Ted tot se simțea oarecum neglijat din cauza asta. Reprezenta oare o dorință a bătrânlui de a avea o fiică? Așa era pericolul când citeai ficțiune scrisă de cineva apropiat – tot căutai paralele și indicii, ca și cum ar fi fost un puzzle, un mesaj într-o sticlă. Oare asta credea Marty despre Ted? Însemna oare că nu-și dorise deloc un fiu? Sau doar că nu-l voise pe Ted? Era imposibil să nu se transpună. Ted se simțea ușurat că n-avea un fiu care să-i analizeze propria operă cu asemenea părtinire. Dar, ca fiu, nu se putea abține.

Pe la prânz, se auzi din nou soneria aia groaznică. Știa doar două zgomote de la ușa lui taică-su – zgomotul pe care-l făcea *The New York Times* azvărlit de brațul nestăpânit al băiatului cu ziare și bătutul/sunatul Marianei. Înclina puternic spre speranță că e una dintre aceste posibilități, în vreme ce se privea în oglindă, să vadă dacă nu era îmbrăcat ca un băiețel de doisprezece ani. Fir-ar să fie, era gras. Alergă până la ușa din față, într-un efort de a începe să se angajeze să mai slăbească. Era Mariana. Iar el gâfăia. Cum poți să rămăi fără suflare doar alergând ușor până la ușă? Probabil că arăta ca un criminal în serie. Într-o încercare de a părea nepăsător, Ted spuse de parcă ar fi fost dezamăgit:

— Iar tu.

„Zero la unu”, se gândi Ted și adăugă, ca și cum ar fi vrut să spună *touché*:

— Olé.

Olé? Zero la doi.

— Hola. Ai reușit să-ți dai seama care e inversul lui cincizeci la sută?

— Nu, încă mai fac calcule.

— Cum e Marty?

— Ah, ai venit pentru Marty.

— De ce, și tu ești bolnav?

— Am o iritație usoară.

— Poate ar trebui să faci și tu yoga cu noi. O să te ajute să mai slăbești un pic.

— Asta nu-i grăsime. Este izolație. Vine iarna. Sunt ca ursul.

— Mă rog, cum vrei tu să-i zici. Cum e Marty?

— Servicii complete de asistență pentru moarte cu livrare la domiciliu, e impresionant.

Nu. Servicii complete sună ca la salonul de masaj. Repliază-te.

— Nu servicii complete, desigur, nu era o aluzie la aşa ceva. Servicii extinse. Cuprinzătoare. Multilaterale. Amănunțite. Poți să mă oprești oricând. O să tac din gură acu'. S-a dus înapoi la culcare.

Ted nu reușea să-i descifreze expresia. Fermecată? Dezgustată? Undeva între?

— Sox au pierdut, hm? zise ea.

— Cum se face că toată lumea știe cum il afectează fizic un meci pierdut? și moșii de la colț vorbeau despre asta.

— Panterele cenușii? Așa le zice taică-tu.

— Mda, tipii äia. Zic că știu dacă Sox au câștigat sau au pierdut doar uitându-se la el.

— Așa își spune el sfârșitul poveștii.

— Vrei să spui că e psihosomatic?

— La un anumit nivel, totul e psihosomatic. Mintea ne controlează trupul. Am văzut oameni murind de inimă rea. Nici o altă suferință, doar o inimă frântă, și se opresc pur și simplu, nu mai pot merge mai departe, mor de gânduri triste, de singurătate.

— și asta se vede la autopsie?

— E simplu să faci glume despre credință.

— Îmi pare rău, e un mecanism de apărare.

— Ești sigur că nu e un mecanism de atac?

— Nu. Nu, nu sunt sigur, acumă, că ai adus vorba. Îmi pare rău.

— Nu-i cazul să-mi ceri scuze, Ted. Doar nu mi-ai zis spanioloaică.

Ted fu sincer luat pe neașteptate și râse. Văzu o bucătică, probabil dintr-un covrig, din ce speră el că era un covrig, sărindu-i din gură și aterizând pe reverul ei. Nu știa dacă o văzuse și ea, dacă ar trebui să-și asume bucăticia de covrig. Rahat, și dacă nu era covrig, atunci ce era? Iisuse. Să-i zicem covrig. Decise să-l lase cum a picat, dar apoi se întinse că și cum ar fi bătut-o aprobator pe umăr, în semn de apreciere pentru glumă și zbură chestia umedă de pe rever, dându-și pe loc seama că mâna i se apropia periculos de mult de sânul ei. Ea ii privi mâna, apoi se uită la el și întrebă:

— O pipăială mică?

Ted se opri din mângâiat, dar încă mai gâfâia ca un pervers și spuse:

— Aveai un *schmutz*¹.

— A, atunci mulțumesc.

Își scutură singură reverul. El își supse dinții și gingile și înghiți ce-o fi ieșit de-acolo. Discret, totuși. Speră. Ar trebui să folosească atât dentară din când în când, se gândi el.

— *Schmutz* asta e cuvânt evreiesc?

Îl pronunță „șmuuț”, cu accentul ei *niuyorican*. Ted n-o corectă. Dacă ea voia să fie „șmuuț”, atunci „șmuuț” era.

— Da, idîș, cred.

— Și inseamnă?

— Înseamnă... *schmutz*. Știi tu, *schmutz*. Înseamnă ce pare. *Schmutz*.

— Onomatopeic.

— Bingo. Uau, știi, nu știi dacă ești cea mai bună sau cea mai proastă asistentă a morții din lume, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Bănuiesc că poți să alegi tu, Ted, asta vreau să spun.

Ted dădu din cap.

— Păi, dacă tatăl tău s-a dus la culcare, eu o să plec.

Se întoarse să coboare treptele. Pe fund, pe buzunarul din spate al pantalonilor, avea un logo. Purta niște jeansi Jordache, ceea ce ii cam frânse pe loc inima lui Ted. Până la urmă, era preocupată de felul cum arată, se gândi el. Părea să nu-i pese de modă și tendințe, dar ii păsa. Voia să credă că putem controla toate poveștile, dar nici ea nu era deasupra nevoii de siguranță dată de faptul că și se spune ce să porți, că ești parte din ceva, chiar dacă era o parte tâmpită a istoriei americane, unde oameni altfel normali la cap trebuiau neapărat să aibă măzgălit pe fund Jordache sau Sasson. Urma un pic turma, desî, o-la-la, era turma care plătea prea mult pentru blugi. El însuși făcea parte din tribul Levi, zămislit de Strauss, dar cu siguranță asta nu era o diferență insurmontabilă. Strauss și Jordache nu erau ca familiile Capulet și Montague, nu? Poate că Mariana o să se convertească la clanul

1. Murdărie (germ.).

Levi. Ca jeansii lor să se poată căsători. Rahat, arătau destul de bine pe ea, poate că o să se convertească el.

Își dădu seama că zâmbește. Ted începea să vadă chiar și punctele slabe și defectele femeii ăsteia în lumina farmecului și vulnerabilității ei. Era umană. „Aşa trebuie să arate dragostea de la depărtare”, se gândi el. „Dacă inima mea ar fi un aparat foto (dacă inima mea ar fi un aparat foto?), aş căuta întruna cea mai bună lumină în care să-i fac poza, dar, la naiba, nici măcar n-o cunosc, nu poate fi dragoste, nici chiar de la distanță, și ea crede că sunt gras și Domnul Arahidă.” Într-o clipă, își dădu seama că era preocupat de ceea ce credea ea despre el. Asta era nasol. Asta deschidea un spațiu mental cu care nu era împăcat. Un nou complex pe deasupra complexelor lui cotidiene. „N-am nevoie de aşa ceva”, își zise. I se făcu grietă. Mariana trebuie să plece. Trebuie să plece și să nu se mai întoarcă niciodată. Deschise gura să spună la revedere, dar ii ieși:

— Stai!

Mariana se întoarse.

— Ce-i, am șmuuț pe spate?

— O să fac eu yoga, minți Ted.

Ted și Mariana mutară niște mobile din drum, ca să aibă loc în mijlocul podelei pentru posturile de yoga. Începu destul de simplu, cu stat pe jos și incantații, apoi ceva ce ea numea „salutul soarelui”, despre care Ted se gândi că era identic cu extensiile de la grădiniță, când duceai mâinile deasupra capului, apoi la nas și la pământ. Dar era în regulă, o făcea pentru distracție. Mariana se schimbase și-și pusese costumul mulat Capezio bej. „Ține-ți privirea concentrată spre interior.” „Slabe speranțe”, se gândi el, și oricum, ce însemna asta? Mariana adoptase o postură căreia îi zicea „Câinele cu față în jos” și apoi „Câinele cu față în sus” și apoi o serie de posturi din ce în ce mai dificile, numite după alte animale. Ted rămase curând fără suflare și tremura, cu mușchii deja obosind.

— Taică-meu face aşa ceva? Tata, care e pe moarte, face aşa ceva?

— Tatăl tău e un bărbat adevarat. Tremuri.

Ted își căuta o scuză să ia o pauză. Se simțea pe punctul să leșine. Să stea în cap? Rahat.

— Taică-meu face și aşa ceva?

— Mă tem că da. Uite, hai s-o lăsăm un pic mai ușor. Să incercăm lotusul.

Mariana îi luă gleznele în mâini și încercă să le răsucească una sub alta, ca la păpușa Gumby¹. Ted crezu că glezna o să i se rupă

1. Franciză de animație americană, având ca personaj principal o păpușă umanoïdă, creată și modelată de Art Clokey la începutul anilor '50. Cele mai cunoscute produse Gumby sunt figurinele flexibile.